

ELŐSZÓ

Vezetékes távközlési mérnök létemre mindig is érdekelték a lét alapkérdései, azonban harminc éve még nem gondoltam, hogy intenzívebben foglalkozom majd velük, mégis így lett. A családomban jelentkező betegségek mélyebb okait kutatva, egy idő után eljutottam a vallásos tanításokig. Később egy korábban nem sejtett képességemnek köszönhetően bepillantást nyertem a sors kulisszatitkaiba, és fontos dolgokra jöttem rá az emberrel, a világ működésével kapcsolatban. Ma, a Theta Healingen és a Germán Gögytudományon alapuló saját módszeremmel sokaknak tudok segíteni a gyógyulásban, céljaik elérésében, és akár évtizedes problémáik, viselkedésmintáik elengedésében.

Könyvemben leírom, mi készítettett materialista világnézetem megkérdőjelezésére, milyen megfontolások és tapasztalások fordították ki sarkaiból addigi világgépemet. Írok a fent említett módszeremről is, amelyet harminc éve még teljes képtelenségnek tartottam volna, arra sem méltatva, hogy közelebbről szemügyre vegyem.

A *Halló, ott Isten?* cím egyrészt a vezetékes távközlés üzemeltetésében eltöltött 35 évemre utal, másrészt arra, hogy most, Theta Healing konzultációkon a legfelsőbb síkkal, azaz Istennel igyekszem kapcsolatot teremteni. Igaz, a kapcsolat vezetőkei ebben az esetben fizikailag csak az agyamban létező idegpályák.

Amikor hozzákezdtem ennek a könyvnek az írásához, elképzeltem, milyen lenne, ha találkozhatnék harminc évvel ezelőtti önmagammal. Mondjuk, leülnék szalonnát sütni egy kis tűz mellé. Kivárnánk, amíg a fából parázs lesz, és közel tartva hozzá a nyársra szúrt mangalicaszalonnát, türelmesen olvasztgatnánk és csöpögtetnénk kenyerünkre a zsíráját. Közben féledes vörösborot kortyolgatnánk, mert műkedvelő borivók lévén nem a szárazat szeretjük. A tűz mellett halkan beszélgetnénk. Vajon ő mit mondana el magáról, és én mit mondhatnék neki?

Bizonyára mesélne róla, mennyire izgatja a fantáziáját egy profi rövidhullámú rádióvevő építése. Elmondaná, hogy azért rövidhullámú, mert ez a rádióhullámsáv az, ami a Föld légkörének ionoszférájáról visszaverődve képes sok ezer kilométerre terjedni. Rövidhullámon be lehet fogni távoli országok rádióműsorait, képet lehet kapni az ottani emberek hétköznapijairól. Persze, jó lenne nyelvet is tanulni hozzá, de az is a tervei között szerepel. Legalábbis az angol, amit világszerte a legtöbben beszélnek.

Elmondhatnám Neki, hogy hamarosan hétköznapi dolog lesz bepillantani más országok életébe. Nemcsak amerikai rádióműsorokat tud fogni, de szinte minden utcasarkot megnézhet az internetnek köszönhetően, amiről még alig hallott valamit.

Elmondhatnám, hogy ingyen lehet majd korlátlan ideig beszélgetni Berlinnel, Montreallal, vagy Austinnal, sőt nemcsak beszélgetni, hanem videokapcsolatot létesíteni. Erről azonban nem beszélnék, mert elveszítené a lelkesedését az akkori távközlési technika iránt, aminek az üzemeltetését végzi.

Beszélhetnék neki arról, hogy a távoli világokkal való kapcsolat létesítését meg fogja valósítani. Rá fog tudni hangolódni idegen világokra. Sokkal távolabb esőkre, mint Amerika, vagy Ausztrália. Egy-egy másik ember belső világára tud majd ráhangolódni, és olyan dolgokat meglátani ott, amit az az ember nem lát, aki abban él. Ezzel sokat tud majd segíteni másokon. Erről azonban szintén nem lenne jó beszélni vele, mert nem értené. Ő most azt hiszi, hogy a távolságot kilométerben mérik. Sok nehéz időszakon kell még átmennie ahhoz, hogy kinyíljon a szeme.

Azt hiszem, csak ülnék és hallgatnám őt. Néha mondanék egy-két közhelyes bölcsességet, de hagynám beszélni. És közben nagyon remélném, hogy azért született meg ebbe a világba, hogy engem megvalósítson. Szerencsére úgy érzem, rajta vagyok a kijelölt úton. Biztosan elérhettem volna ide simábban is. Megúszhattam volna gyermekkoromban a mandulaműtétet, felnőtt koromban az epehólyagműtétet, és sok-sok idegességet, önmarcangolást. Csakhogy nem olyan egyszerű úgy élni az életünket, ahogy azt előtte elképzeltük. Már tudom, hogy az is nagy szó, ha életünk végére visszatalálunk a kijelölt útra.

Az viszont örömmel tölt el, hogy ezzel a könyvemmel és a munkámmal tudok segíteni mindenkinek, aki vissza akar találni a sajátjára.

Debrecen, 2016. október 5.

Végh Sándor

A KOCKA ELVETÉSE

Így kezdődött

Amikor 1993 nyarán, balatoni nyaralásunkon ránéztem a feleségemre, aki délután öttől türelmetlenül figyelte az óráján, hogy mikor lesz végre hat óra, megérett bennem az elhatározás: saját kezembe kell vennem a dolgokat. Mert az eddigi út sehová nem vezet.

Harmincéves asszonykám azóta küzdött különféle betegségekkel, mióta összeházasodtunk. 1993-ban már a második fiunk is hároméves volt, az első pedig öt. Mindkettő aranyos, okos. És szintén betegesek. Egyik felsőlégúti megbetegedésből a másikba estek, mióta a nagyobbik óvodába járt. Ráadásul többször ébredtünk éjszaka arra, hogy valamelyik éppen fuldoklik a gégeödémától.

Azt a pillanatot senkinek sem kívánom, amikor hajnali kettőkor mindketten felriadtunk, vágni lehetett a sűrű csendet, de mindketten tudtuk, hogy baj van. Átrohantunk a gyerekszobába, de a fiúk nyugodtan aludtak. Pár perc elteltével, amikor kezdtünk megnyugodni, hallottunk egy köhíntést. Olyat, amiből nyilvánvaló volt, hogy végletekig leszűkülő torokból tört elő. Görcs állt a gyomrunkba, mert tudtuk, hogy életveszély állhat fent. Azonnal mentő kell!

A kórházban kezelték ugyan a krízist, de Damoklész kardja állandóan ott lógott a fejünk fölött. Adtak gyógyszert a betegségeikre, de nehezen gyógyultak ki, és hamarosan megint „jött a következő vírus”.

Egy gyermekgyógyász főorvoshoz hordtuk őket egy kórházba. Ő ügyesen és nagy figyelemmel manőverezte gyógyszererezésüket. Csak akkor adott antibiotikumot, ha nagyon muszáj volt. Máiig nagy hálával gondolunk rá. Biztatott bennünket, hogy kamaszkorukra minden valószínűség szerint megerősödnek. Persze addig még sok évet kell átvészelnünk, de legalább utána nyugalmunk lesz.

Azonban a feleségemnél már nem volt ilyen remény. Fejfájás, nőgyógyászati problémák és allergia kínozta. Az utóbbi egyre súlyosbodott. Parlagfű szezonban már házasságunk előtt szénanátha gyötörte. Mindig augusztus 20-án csapott le rá, és október elejéig tartott. Az eltelt évekkel egyre súlyosbodott, és semmi jóval nem biztattak. Pár

év múlva már tavasszal rendszeresen arra ébredtem, hogy egy százas csomag papír zsebkendő mellett ül, és csendben szedegeti bal oldaláról a tisztákat, és teszi őket a jobb oldali halomra néhány orrfújás után. Amikor egyszer a piacon húsz darab százas csomagot vettünk, az eladó viszonteladónak nézett bennünket. Pedig egy hónapig sem tartott a készlet.

Ekkor ősszel már nem a szénanátha gyötörte, az augusztus 20. körül egy nap alatt eltűnt. Reggel kialudtan ébredt, este pedig jött a fulladás. Hetente többször orvosi ügyelet, közben gyógyszer. Ebből kétféle volt. Az egyik semmit nem használt, a másiktól pedig olyanra vált, mint akit erősen bedrogoztak. Önmaga lassított felvétele lett. Megmozdulni is nehezebbre esett.

1993-ban, a nyaralásunk előtti napon kapott egy új gyógyszert az allergológustól. Másnap indulni akartunk, de az ágyból sem tudott kikelni. Megkerestem az orvost, aki közölte, hogy ez a gyógyszer mellékhatása. Adott helyette egy sprayt. Tizenkét óránként fújhatott. Ez egy nagyágyú volt, az orvos megfogalmazása szerint. Fújts is a lelkem reggel hatkor és este hatkor. A perceket azonban már öttől számolta...

Ahogy néztem szegényt, amint nehezen szedve a levegőt éppen türelmetlenül várja a hat órát, felrémltetek előttem a szintén allergiás kolléganói, akik évtizedek óta küzdenek ezzel a betegséggel. Szinte évről évre új gyógyszert kapnak, mert a régi hatástalanná vált. Volt olyan, akinek a tüdejében a sok köhögéstől és fulladástól ennek ellenére már alig volt ép lélegző felület.

Mi folyik itt? Mi lesz Zsuzsával tíz év múlva, ha ilyen gyors ütemben romlik az állapota?

Az orvostudomány láthatóan életmentő segítséget tud adni krízishelyzetekben, de nem igazán érti, és nem tudja érdemben befolyásolni egy sor betegség megjelenését és hosszú távú alakulását. Ha az orvosok nem tudnak segíteni, akkor kik tudnak?!

Persze akkoriban is lehetett már sok „sarlatánságról” hallani, amiket magam is megmosolyogtam. Kézzátétel, energiagyógyászat, homeopátia stb.... Ezekben nem volt bizalmam. Kevés konkrét információ volt róluk, és azok sem egyértelműen pozitívak. Távközlési mérnökként pedig teljesen abszurdnak tündek. Elhatároztam, hogy magam fogok utánanézni alternatíváknak, de a feleségemet sarlatánok kezébe nem adom. Megtanulom azt, amit lehetséges, és magam alkalmazom, ha van rá mód. Persze akkor még fogalmam sem volt róla, hogy merre induljak.

Nyaralás után pár nappal, hazafelé menet egy könyvtár mellett haladtam el, és szinte „kezembe ugrott” egy könyv: *Gyógyító kezek*. Azon kaptam magam, hogy lapozgatom, miközben egy belső hang folyamatosan szekál: most ezt miért vetted fel? Nem gondolhatod komolyan, hogy bármilyen hatása lehet annak, ha valaki ráteszi a kezét egy betegre! Tiszta ütődött vagy! Tedd már le, és menj a buszhoz, mert még lekésed ilyen marhaság miatt!

Aztán hallottam egy hangot, amint azt mondja az eladónak: ezt megveszem. Mennyibe kerül?

Te jó ég! Ez az én hangom!

Amint betettem a nagyalakú, keményfedelű könyvet a táskámba, udvariasan elköszöntem a könyvtárustól, és elindultam egy olyan úton, aminek az első állomása a tradicionális Reiki első és második fokozata volt. Azután még sok állomás következett. Évek, évtizedek alatt alapjaiban megváltozott a világképem. Mind az ember működéséről, mind az univerzuméről. Megismerkedtem pl. keleti vallásokkal és ezoterikus tanításokkal, míg végül rádöbbsentem, hogy addigi elképzeléseimmel szemben mégis leginkább keresztény vagyok. Csupán a kereszténység igazi szellemiségét kellett felismernem.

Az úton sok hasznát vettem mindkét belső hangnak. Az egyik mindig új utakat mutatott, ha egy régeből már nem tudtam többet kihozni. A másik pedig segített abban, hogy két lábbal a földön maradjak, vegyem észre a buktatókat, tévutakat. Feleségem pedig mindenhová követett, rendületlen hittel és bizalommal. Jobban hitt bennem, mint én magam.

Közben a gyermekeink felnőttek. Egészségi állapotukat a Reiki beavatás után sikerült mederben tartani, csak nagyon ritkán kellett orvoshoz fordulnunk velük. Igaz, naponta két órát is kezeltük őket.

A feleségem állapota normalizálódott. Ma már nincsenek komoly allergiás tünetei, bár a pollenektől kissé tart.

Mindkét hang folyamatosan kommunikált velem. Szkeptikus oldalamra jellemző volt a hitetlenkedés. A reiki behangolások életem legszebb élményei közé tartoztak. Azonban a kezemből áramló energiában nem tudtam igazán hinni, még utána sem egy darabig. Amit éreztem, azt érzéki csalódásnak gondoltam, mert megszoktam, hogy csak a határozott testérintéseket vegyem komolyan, vagy a műszerrel mérhető jelenségeket. Hitetlenségem az első fokozat tanfolyama utáni második hétig tartott. Éppen egy filmet néztünk a feleségemmel, és a kezemet a hasán nyugtattam. Pár perc múlva olyan erős, zsibbadás-

hoz hasonló érzettel társuló energiaáramlást tapasztaltam, amelyet még soha. A tenyerem valósággal felhevült, szinte fájt. Megkérdeztem tőle, hogy van-e valami gondja ott, mire azt válaszolta, hogy szerinte kiújult a petefészek-gyulladás, mert fájdogált aznap a dereka.

Azóta sokat enyhült a hitetlenségem. Ma már inkább éberség, óvatosság formájában van jelen. Beláttam, hogy a világ annyira bonyolult, hogy minden gondolati modell csak extrém módon leegyszerűsített képet ad róla. Ezért nem utasítok el kapásból még hajmeresztőnek tűnő tanításokat sem, de nem is azonosulok könnyen egyikkel sem. Számomra a döntő tényező a tapasztalat. Ha valami működik, azt célszerű alkalmazni, és később integrálni a világképembe. Ha nem működik, akkor vagy rosszul értelmeztem, vagy hamis tanítás. Az ilyeneket félreteszem.

Legközelebb 2014 szeptemberében fordult elő, hogy kívülről hallottam a hangom, amikor egy osztályértekezleten elhangzott egy kérdés az aktuális létszámleépítéssel kapcsolatban: van olyan, aki önként bevállalja, hogy elmegy?

Nagy csend...

És ekkor meghallottam a hangomat, amint ezt mondja: én bevállalom.

A másik belső hang azonnal megszólalt:

– Hogy fogod magad eltartani? Harmincöt éve dolgozol a cégnél, semmilyen vállalkozói tapasztalatod nincs. Manapság minden munkahelyen éhbérért hajtják halálra az embereket. Vagy ötvennégy évesen akarsz szakmát váltani?...

– Értelek. Megértem az aggodalmad, de majd csak kialakul valahogy. Tudod mit? Vezessük be, hogy egyszerre csak egyet kérdezel, és várjuk meg, mit felel rá a másik! Egyszer már tapasztaltuk, hogy érdemes rá hallgatni.